

(๒๒)

คำสั่งศาลรัฐธรรมนูญ

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์

ศาลรัฐธรรมนูญ

คำสั่งที่ ๔๐/๒๕๕๒

เรื่องพิจารณาที่ ๒๑/๒๕๕๐

วันที่ ๔ พฤศจิกายน พุทธศักราช ๒๕๕๒

เรื่อง ศาลฎีกาตั้งคำโต้แย้งของจำเลย (นายนิเวศน์ เอื้ออาริมิตร ที่ ๒) ในคดีแพ่งหมายเลขดำที่ ๔๕๐๑/๒๕๔๔ หมายเลขแดงที่ ๕๗๕/๒๕๔๖ ของศาลแพ่งธนบุรี เพื่อขอให้คณะตุลาการรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัย กรณีประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๑๕๓/๒๗ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย (ฉบับชั่วคราว) พุทธศักราช ๒๕๔๕ มาตรา ๑ และมาตรา ๓ หรือไม่

สำนักงานศาลยุติธรรมมีหนังสือลงวันที่ ๒๔ กันยายน ๒๕๕๐ ส่งความเห็นของศาลฎีกา และคำโต้แย้งของจำเลยที่ ๒ (นายนิเวศน์ เอื้ออาริมิตร) เพื่อขอให้คณะตุลาการรัฐธรรมนูญพิจารณา วินิจฉัยว่าประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๑๕๓/๒๗ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย (ฉบับชั่วคราว) พุทธศักราช ๒๕๔๕ มาตรา ๑ และมาตรา ๓ หรือไม่ โดยมีข้อเท็จจริงสรุปได้ดังนี้

โจทก์ คือ บริษัทเงินทุนเกียรตินาคิน จำกัด (มหาชน) ซึ่งเป็นผู้ซื้อและรับโอนสินทรัพย์ พร้อมทั้งสิทธิเรียกร้องต่างๆ ที่บริษัทเงินทุนยูไนเต็ด จำกัด (มหาชน) มีต่อห้างหุ้นส่วนจำกัด ทรัพย์สุวรรณ จำกัด ๑ นายนิเวศน์ เอื้ออาริมิตร จำกัดที่ ๒ (ผู้ร้อง) นางนุชจรรย์ เอื้ออาริมิตร จำกัดที่ ๓

- ๒ -

จากองค์การเพื่อการปฏิรูประบบสถาบันการเงิน เนื่องจากบริษัทเงินทุนยูไนเต็ด จำกัด (มหาชน) ถูกระงับการดำเนินกิจการ โดยฟ้องจำเลยทั้งสามต่อศาลแพ่งธนบุรี

ศาลแพ่งธนบุรีพิเคราะห์แล้ว ข้อเท็จจริงฟังได้ว่า จำเลยที่ ๑ กู้เงินจากบริษัทเงินทุนยูไนเต็ด จำกัด (มหาชน) จำนวน ๒,๐๐๐,๐๐๐ บาท ต่อมาได้ออกตั๋วสัญญาจะจ่ายเงินให้แก่บริษัทเงินทุนยูไนเต็ด จำกัด (มหาชน) หรือตามคำสั่งอีกจำนวน ๒,๐๐๐,๐๐๐ บาท โดยได้รับเงินไปแล้วตามมูลหนี้ทั้งสองรายการ จำเลยที่ ๒ และที่ ๓ เป็นผู้ค้ำประกันการชำระหนี้ทั้งสองรายการของจำเลยที่ ๑ และยอมรับผิดอย่างลูกหนี้ร่วมในวงเงิน ๔,๐๐๐,๐๐๐ บาท นอกจากนี้จำเลยที่ ๒ ได้นำโฉนดที่ดินเลขที่ ๕๔๑๒ ตำบลวังมะนาว อำเภอปากท่อ จังหวัดราชบุรี พร้อมสิ่งปลูกสร้างมาจดทะเบียนจำนองประกันหนี้ดังกล่าวของจำเลยที่ ๑ จำนวน ๔,๐๐๐,๐๐๐ บาท และมีข้อตกลงว่าหากมีการบังคับจำนองขายทอดตลาดทรัพย์สินจำนองได้เงินไม่พอชำระหนี้ จำเลยที่ ๒ ยอมรับผิดชำระส่วนที่ขาดจนครบถ้วน จำเลยที่ ๑ ได้รับเงินกู้แล้วได้ชำระดอกเบี้ยและต้นเงินเพียงวันที่ ๓๐ พฤศจิกายน ๒๕๔๐ คงค้างเงินต้น ๑,๐๐๐,๕๗๑.๓๑ บาท และดอกเบี้ยนับแต่วันที่ ๑ ธันวาคม ๒๕๔๐ เป็นต้นมา ส่วนหนี้ตามตั๋วสัญญาจะเงิน จำเลยที่ ๑ ชำระดอกเบี้ยจนถึงวันที่ ๒๕ ตุลาคม ๒๕๔๐ หลังจากนั้นไม่ชำระอีกเลยในส่วนของหนี้ตามตั๋วสัญญาจะเงินนี้ เมื่อตั๋วสัญญาจะเงินถึงกำหนดชำระวันที่ ๑ สิงหาคม ๒๕๔๐ แต่โจทก์นำหนี้ดังกล่าวมาฟ้องจำเลยทั้งสามให้ต้องรับผิดในวันที่ ๒๕ ตุลาคม ๒๕๔๔ เกินกว่า ๓ ปี นับแต่ตั๋วถึงกำหนดใช้เงิน ฟ้องโจทก์ในส่วนนี้จึงขาดอายุความตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๑๐๐๑ กรณีฟังได้ว่า ณ วันที่ ๑ ธันวาคม ๒๕๔๐ จำเลยที่ ๑ มีต้นเงินค้างชำระอยู่ ๑,๐๐๐,๕๗๑.๓๑ บาท ซึ่งจำเลยที่ ๑ จะต้องรับผิดพร้อมดอกเบี้ยผิคนัดภายหลังแต่นั้น ส่วนจำเลยที่ ๒ ในฐานะผู้จำนองที่ดินเป็นประกันและทำสัญญาค้ำประกัน และจำเลยที่ ๓ ในฐานะผู้ค้ำประกันหนี้ของจำเลยที่ ๑ จึงต้องร่วมรับผิดกับจำเลยที่ ๑ ด้วย

พิพากษาให้จำเลยทั้งสามชำระเงินจำนวน ๑,๐๐๐,๕๗๑.๓๑ บาท พร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ ๑๑ ต่อปี นับแต่วันที่ ๑ ธันวาคม ๒๕๔๐ เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระหนี้แก่โจทก์เสร็จสิ้น หากไม่ชำระหรือชำระไม่ครบถ้วนให้ยึดโฉนดที่ดินเลขที่ ๕๔๑๒ ตำบลวังมะนาว อำเภอปากท่อ

- ๓ -

จังหวัดราชบุรี พร้อมสิ่งปลูกสร้างออกขายทอดตลาดนำเงินมาชำระหนี้โจทก์ หากได้เงินไม่พอชำระหนี้ให้ยึดทรัพย์สินอื่นของจำเลยทั้งสามออกขายทอดตลาดนำเงินมาชำระหนี้โจทก์จนครบ

จำเลยทั้งสามอุทธรณ์คำสั่งศาลชั้นต้น โจทก์อุทธรณ์คำพิพากษา

ศาลอุทธรณ์เห็นว่า แม้ฟ้องโจทก์สำหรับจำเลยที่ ๑ ในหนี้ตามตัวสัญญาใช้เงินที่จำเลยที่ ๒ เป็นผู้จำนองประกันหนี้ขาดอายุความตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๑๐๐๑ ไปแล้ว จำเลยที่ ๒ ผู้จำนองก็ยังคงรับผิดชอบโจทก์อยู่ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๑๕๓/๒๗ ส่วนที่จำเลยทั้งสามแก้อุทธรณ์ว่า กรณีนี้จำเลยที่ ๒ ผู้จำนองไม่ต้องรับผิดชอบโจทก์ เนื่องจากเมื่อสิทธิเรียกร้องในส่วนที่เป็นประธานในหนี้ตามตัวสัญญาใช้เงินของจำเลยขาดอายุความแล้ว สิทธิเรียกร้องในส่วนที่เป็นอุปกรณในหนี้จำนองของจำเลยที่ ๒ ก็ต้องขาดอายุความด้วยตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๑๕๓/๒๖ นั้น เห็นว่า กรณีที่จำเลยทั้งสามแก้อุทธรณ์ต้องเป็นเรื่องสิทธิเรียกร้องในส่วนที่เป็นอุปกรณเป็นหนี้เรื่องอื่นไม่ใช่หนี้จำนองซึ่งมีประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๑๕๓/๒๗ บัญญัติไว้เฉพาะแล้ว จะเอาประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๑๕๓/๒๖ มาใช้ในสิทธิเรียกร้องในส่วนที่เป็นอุปกรณในหนี้จำนองไม่ได้

คดีนี้โจทก์อุทธรณ์ขอให้จำเลยที่ ๒ ชำระหนี้ตามตัวสัญญาใช้เงิน จึงมีทุนทรัพย์ในคดีคือ ดันเงินตามตัวสัญญาใช้เงินพร้อมดอกเบี้ยถึงวันฟ้อง รวมเป็นเงิน ๓,๑๕๗,๕๓๔.๒๕ บาท พิพากษาแก้เป็นว่า ในหนี้ตามตัวสัญญาใช้เงินของจำเลยที่ ๑ ให้จำเลยที่ ๒ ผู้จำนองประกันหนี้รับผิดชอบชำระหนี้แก่โจทก์ จำนวน ๒,๐๐๐,๐๐๐ บาท พร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ ๑๕ ต่อปี นับแต่วันที่ ๓๐ ตุลาคม ๒๕๔๐ จนกว่าจะชำระเสร็จ แต่ดอกเบี้ยถึงวันฟ้องต้องไม่เกิน ๑,๑๕๗,๕๓๔.๒๕ บาท ในหนี้ตามตัวสัญญาใช้เงินของจำเลยที่ ๑ หากบังคับจำนองได้เงินไม่พอชำระหนี้ให้ยึดทรัพย์สินอื่นของจำเลยที่ ๒ ออกขายทอดตลาดนำเงินมาชำระหนี้ให้โจทก์จนครบถ้วน นอกจากที่แก้ให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น ให้ยกอุทธรณ์ของจำเลยทั้งสาม

- ๔ -

นายนิเวศน์ เอื้ออาริมิตร จำเลยที่ ๒ ฎีกาและยื่นคำร้องขอให้ศาลฎีกาส่งเรื่องให้คณะตุลาการรัฐธรรมนูญวินิจฉัย โดยโต้แย้งว่า เมื่อหนีประธานขาดอายุความแล้ว หนีอุปกรณ์ก็ต้องขาดอายุความ การนำประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๑๕๓/๒๗ มาใช้กับผู้จำนองซึ่งเป็นหนีอุปกรณ์ไม่ชอบ เป็นการใช้และการตีความกฎหมายที่ขัดต่อพระราชดำริของพระมหากษัตริย์ที่ได้มอบไว้แก่ผู้มีหน้าที่ในการใช้กฎหมายทุกท่านได้ปฏิบัติ ขัดต่อสิทธิเสรีภาพส่วนบุคคลของประชาชนทุกคนที่ต้องได้รับความคุ้มครอง ขัดต่อศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ที่สิทธิเรียกร้องจำนองที่ขาดอายุความตามสิทธิเรียกร้องประธานตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๑๕๓/๒๖ แล้วยังคงย้อนมาบังคับใช้ได้ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๑๕๓/๒๗ เป็นเหตุให้ศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ไม่เหลืออยู่ตกเป็นทาสผู้รับจำนองตลอดชาติ ทั้ง ๆ ที่หนีหรือสิทธิเรียกร้องนั้นขาดอายุความแล้ว การนำย้อนกลับมาให้สิทธิเจ้าหน้าที่ผู้รับจำนองมาบังคับใช้ได้ จึงเป็นการเสียศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ นอกจากนี้ยังขัดต่อหลักความเสมอภาค คือเป็นการเลือกปฏิบัติ ให้สิทธิเรียกร้องประธานขาดอายุความแล้ว หนีหรือสิทธิเรียกร้องจำนองอุปกรณ์ที่ขาดอายุความ ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๑๕๓/๒๖ นำมาบังคับใช้ได้ จึงเป็นการเลือกปฏิบัติไม่ชอบด้วยหลักธรรมะและความชอบธรรม ทุกคนมีสิทธิเลือกได้เช่นเดียวกับหนีประธาน แต่ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๑๕๓/๒๗ เลือกปฏิบัติ แม้ว่าประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๑๕๓/๒๗ เป็นข้อยกเว้นตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๔๐ มาตรา ๒๕ ก็ตาม แต่ต้องไม่เป็นการเลือกปฏิบัติตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๔๐ มาตรา ๒ มาตรา ๔ มาตรา ๓๐ รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๔๐ มาตรา ๒๕ ดังกล่าวก็นำมายกเว้นรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย (ฉบับชั่วคราว) พุทธศักราช ๒๕๔๕ มาตรา ๑ และมาตรา ๓ ไม่ได้ ขอศาลฎีกาส่งเรื่องให้คณะตุลาการรัฐธรรมนูญวินิจฉัยว่าประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๑๕๓/๒๗ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย (ฉบับชั่วคราว) พุทธศักราช ๒๕๔๕ มาตรา ๑ และมาตรา ๓

- ๕ -

ศาลฎีกาได้มีคำสั่งเมื่อวันที่ ๘ กรกฎาคม ๒๕๕๐ ว่าคดีนี้ศาลอุทธรณ์วินิจฉัยว่า แม่ฟอง โจทก์สำหรับจำเลยที่ ๒ ในคดีตามคำสัญญาใช้เงินที่จำเลยที่ ๒ เป็นผู้จ้างองประกั้นหนึ่งจะขาดอายุความ ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๑๐๐๑ แต่เมื่อประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๑๕๓/๒๗ บัญญัติว่าผู้รับจ้างองยังคงมีสิทธิบังคับชำระหนี้จากทรัพย์สินที่จ้างองได้ แม้ว่า สิทธิเรียกร้องในส่วนที่เป็นประธานจะขาดอายุความแล้ว แต่จะใช้สิทธินั้นบังคับให้ชำระดอกเบี้ย ที่ค้างย้อนหลังเกินห้าปีไม่ได้ จำเลยที่ ๒ ในฐานะผู้จ้างองจึงยังต้องรับผิดชอบชำระหนี้ให้แก่โจทก์จำนวน ๒,๐๐๐,๐๐๐ บาท พร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ ๑๕ ต่อปี นับแต่วันที่ ๓๐ ตุลาคม ๒๕๔๐ จนกว่า จะชำระเสร็จ เมื่อจำเลยที่ ๒ ฎีกาโต้แย้งว่า กรณีเช่นนี้เป็นเรื่องที่ว่าเมื่อสิทธิเรียกร้องส่วนที่เป็น ประธานขาดอายุความ สิทธิเรียกร้องส่วนที่เป็นอุปกรณยอมขาดอายุความไปด้วยตามประมวลกฎหมาย แพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๑๕๓/๒๖ เมื่อหนี้จ้างองขาดอายุความแล้วจะนำประมวลกฎหมายแพ่งและ พณิชย์ มาตรา ๑๕๓/๒๗ มาใช้บังคับไม่ได้ จึงเป็นกรณีที่ศาลฎีกาจะต้องใช้ประมวลกฎหมายแพ่งและ พณิชย์ มาตรา ๑๕๓/๒๗ บังคับแก่คดี เมื่อจำเลยที่ ๒ โต้แย้งว่า ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๑๕๓/๒๗ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย (ฉบับชั่วคราว) พุทธศักราช ๒๕๔๕ มาตรา ๑ และมาตรา ๓ จึงให้รอการพิจารณาพิพากษาคดีไว้ชั่วคราว และส่งความเห็นของ จำเลยที่ ๒ ตามทางการเพื่อให้คณะตุลาการรัฐธรรมนูญวินิจฉัย ตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๔๐ มาตรา ๒๖๔ ประกอบรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย (ฉบับชั่วคราว) พุทธศักราช ๒๕๔๕ มาตรา ๓ และมาตรา ๓๕

ประเด็นที่ศาลรัฐธรรมนูญจะต้องพิจารณาในเบื้องต้นมีว่า ศาลรัฐธรรมนูญมีอำนาจรับคำร้อง ไว้พิจารณาวินิจฉัยหรือไม่ เห็นว่า สำนักงานศาลยุติธรรมได้มีหนังสือ ลงวันที่ ๒๔ กันยายน ๒๕๕๐ ส่งคำโต้แย้งของจำเลยให้คณะตุลาการรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัย สำนักงานศาลรัฐธรรมนูญได้รับ หนังสือดังกล่าวเมื่อวันที่ ๒๘ กันยายน ๒๕๕๐ ในขณะที่รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มีผลบังคับใช้แล้ว โดยมาตรา ๓๐๐ วรรคหนึ่ง วรรคสาม และวรรคสี่ บัญญัติให้ คณะตุลาการรัฐธรรมนูญตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย (ฉบับชั่วคราว) พุทธศักราช ๒๕๔๕

- ๖ -

เป็นศาลรัฐธรรมนูญ ให้บทบัญญัติมาตรา ๓๕ วรรคสอง วรรคสาม และวรรคสี่ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย (ฉบับชั่วคราว) พุทธศักราช ๒๕๔๙ ยังคงมีผลใช้บังคับต่อไปจนกว่าจะมีการตราพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาของศาลรัฐธรรมนูญขึ้นใช้บังคับ โดยบรรดาคดีหรือการใดที่อยู่ในระหว่างดำเนินการของคณะกรรมการรัฐธรรมนูญให้ศาลรัฐธรรมนูญดำเนินการต่อไป และเมื่อมีการแต่งตั้งตุลาการศาลรัฐธรรมนูญตามรัฐธรรมนูญนี้แล้ว บรรดาคดีหรือการที่ค้างดำเนินการนั้นให้ออนไปอยู่ในอำนาจหน้าที่ของศาลรัฐธรรมนูญที่แต่งตั้งขึ้นใหม่ ประกอบกับรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๔๐ มาตรา ๒๖๔ มีหลักการอย่างเดียวกันกับรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ ศาลรัฐธรรมนูญจึงมีอำนาจพิจารณาวินิจฉัยคำร้องนี้ได้

ในขณะที่ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาคำร้องนี้ ได้มีการประกาศใช้รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ แล้ว โดยที่บทบัญญัติมาตรา ๑ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย (ฉบับชั่วคราว) พุทธศักราช ๒๕๔๙ มีหลักการในบางส่วนเช่นเดียวกับมาตรา ๑ มาตรา ๒ มาตรา ๕ และมาตรา ๘ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ และบทบัญญัติมาตรา ๓ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย (ฉบับชั่วคราว) พุทธศักราช ๒๕๔๙ มีหลักการในบางส่วนเช่นเดียวกับมาตรา ๔ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ จึงพิจารณาคำร้องนี้ตามบทบัญญัติมาตรา ๑ มาตรา ๒ มาตรา ๔ มาตรา ๕ มาตรา ๘ และมาตรา ๒๑๑ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐

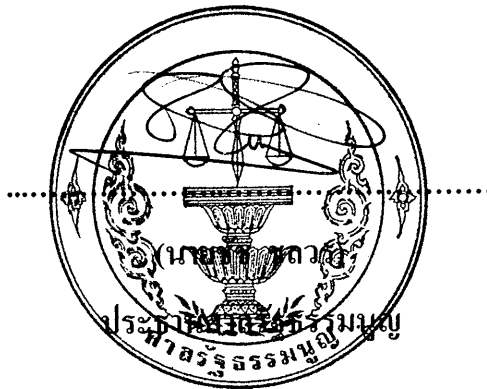
พิจารณาแล้วเห็นว่า รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๑ มาตรา ๒ มาตรา ๔ มาตรา ๕ เป็นบทบัญญัติในหมวด ๑ บททั่วไป มาตรา ๑ บัญญัติรูปแบบของรัฐโดยกำหนดให้ประเทศไทยเป็นรัฐเดี่ยว มาตรา ๒ บัญญัติรูปแบบการปกครองโดยกำหนดให้ประเทศไทยมีการปกครองระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข มาตรา ๔ บัญญัติหลักการคุ้มครองศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ สิทธิ เสรีภาพ และความเสมอภาคของบุคคล และมาตรา ๕ บัญญัติถึงการคุ้มครองประชาชนชาวไทยทุกคนไม่ว่าเหล่ากำเนิด เพศ หรือศาสนาใด ย่อมได้รับความคุ้มครองเสมอกัน และมาตรา ๘ เป็นบทบัญญัติในหมวด ๒ ว่าด้วยพระมหากษัตริย์ ทั้งมาตรา ๑ มาตรา ๒ มาตรา ๔

- ๓ -

มาตรา ๕ และมาตรา ๘ เป็นบทบัญญัติอันเป็นหลักการทั่วไปซึ่งไม่ใช่บทบัญญัติที่บุคคลจะอ้างว่า
บทบัญญัติแห่งกฎหมายขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญได้ ประกอบกับกรณีตามคำโต้แย้งนี้มีได้โต้แย้งว่า
ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๑๕๓/๒๗ ได้ละเมิดศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ หรือ
กระทบกระเทือนสาระสำคัญแห่งสิทธิเสรีภาพและความเสมอภาคที่รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย
พุทธศักราช ๒๕๕๐ ได้บัญญัติรับรองไว้ประการใด คำโต้แย้งนี้ไม่เป็นประโยชน์ที่จะวินิจฉัยและ
ถือเป็นคำโต้แย้งที่ไม่เป็นสาระอันควรได้รับการวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย
พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๒๑๑ วรรคสอง

อาศัยเหตุผลดังกล่าวข้างต้น จึงมีคำสั่งให้จำหน่ายคำร้อง

- ๒ -

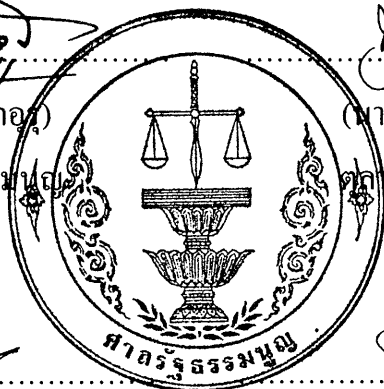
(คำสั่งที่ ๔๐/๒๕๕๒)

(นายเจริญ ภัคดีชนากุล)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายจรูญ อินทจาร)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายเฉลิมพล เอกอุรุ)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายณรงค์ มาประณีต)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายบุญส่ง กุลบุปผา)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายวัตน์ สร้อยพิสุทธิ์)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายสุพจน์ ไชยมุข)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายอุดมศักดิ์ นิติมন্ত্রী)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ